

VASÁRNAP
A "SZABADSÁG" SZÉPIRODALMI
MELLÉKLETE.
SUNDAY MAGAZINE
of the oldest established and largest Hungarian
Paper in the United States.
Editor **DR. ANDREW CSERNA** szerkesztő.
Published and Szerkesztőség
at és kiadóhivatal
700-710 HURON ROAD, CLEVELAND, OHIO

Kilencvenedik évfordulója

van a hambachi ünnepnek, amely minden ártatlansága mellett jelentékeny fordulópont a német történelemben, mert ez volt az első tömegtüntetés, a Metternich-rendszer ellen. "Kormányozom Európát, de nem kormányzom Ausztriát", panaszkolta egyszer Metternich Kelemen herceg negyven-növe előestéjén. Európát talán soha nem kormányozta Metternich, de az bizonyos, hogy többé-kevésbé kormányozni tudta Bécsből a német nyelvet terület összes országait. 1815-től 1830-ig az arda meg Metternich nagy presztízst, hogy benne látta Napoleon és a francia forradalom legyőzőjét. 1830-ön tud pedig több mint másfél évtizedig a júliusi forradalom kellemetlen emléke-biztosított nagy sulyt az osztrák césárság határaitól nyugatra Metternich szavának. A Bourbonok királyságának váratlan bukása sulyos memento volt a német uralkodóházak számára és ezek majd mind Metternich és a konzervatív politika böles kutféjt, amelynek tanácsai megóvhatták őket a veszedelemtől. Poroszország és nem csupán Poroszország a szabadságnak, a demokratikus alkotmányok ígéretével indult el 1813-ban Napoleon ellen és ha ezekből az ígéretekkel csak kevés lett cselekedetté, akkor ebben nagy része van Metternich kancellárnak, aki tekintélyével és a konzervatív német államok felsorakoztatásával mindig megakadályozta tervük végrehajtásában azokat a német fejedelmeket, akik a régi ígéretek bevaltására gondoltak.

NEUSTADT, a kis bajor város melletti hambachi várhegyre népiünnepélyt tervezett néhány vendéglős. És ekkor dr. Siebenpfeiffer, egy szabadelvű vezeteli miatt elmozdított hivatalnok kiadott egy felhívást, amely az alkotmány ünnevére avatta ezt a majális. Dr. Siebenpfeiffer mellett negyvennégy neustadi polgár irta alá a felhívást és ez arról beszélt, hogy "a kivivandó és a nem a kivivottat" fogják majd ünnepelni a hambachi várhegyen. A felhívásnak igazán sikere lett, és az egyetlen váratlan alkotmányos német állam demokratáinak vezére, dr. Wirth, szintén kiadott egy proklamációt, amely az összes németeket megjelenésre hívta fel a hambachi ünnepre. Egymást érték a csatlakozási felhívások és egész kis népvándorlás kezdett megindulni Hambach felé. A bajor kormány ekkor betiltotta a majális, de ez olyan nagy izgalmat idézett fel, hogy azután mégsem állották utját az ünnep megtartásának a bajor hatóságok.

Az egykorú források szerint harmincezer ember sorakozott fel Neustadt piacán és onnan rendezett menet-

ben indult a hambachi vár felé. "Németország újjászületése" volt a zászlók felírása és a menetben sokan élték a lengyeleket, akik akkor viték a szabadságharcot az orosz uralom ellen és így a szabadság elvének harcossai gyanánt számítottak. Fenn a várhegyen azután dr. Wirth és dr. Siebenpfeiffer tartottak beszédeket, amelyek után a tömeg nagyrésze szép rendben eloszlott

"Ebből az ünnepből sok jó származhatik": mondotta állítólag Metternich herceg, és csakugyan sok jó származott a hambachi ünnepből, a Metternich-politika számára. Metternich iparkodott minél veszedelmesebb színben feltüntetni a hambachi majális, amelyen ugyan nem sok történt, de az összegyűltek száma mindenesetre sulyos szimpomája volt a német közvélemény elégedettségének. A bajor kormány valóságos csapatkoncentrációt rendezett a majális után Hambach körül s a két szónok hazaarulásért az esküdtszék elé került. De az es-

ez a megmozdulás mégis friss erőt adott legalább a délnémet demokrátikus mozgalomnak, amely itt megtalálta a tömegvisszhangot, megtalálta a bizonyítékait annak, hogy törökésének széles talaja van Németországban. És egy kissé a "ver sacrum" ünnepe is volt a nagy felvonulás Neustadt piac-teréről a hambachi vár alá, szép napfényes, friss lombu fák között, a friss, zöld gyepen. Más szeleket, más viharokat szokott meg a mi nemzedékünk, mint a milyen a hambachi ünnep nyhe, szelid májusi fuvalma volt és így szinte tulzásnak tűnnék a hambachi majális évfordulójának minden esztendő megünneplése három évtized óta, ha ez a hambachi majális nem lett volna — szép, ha a hambachi majálison nem fonódnának össze a politika és a majális. "Németország újjászületése", az a felírás a zászlókra épp úgy a hambachi ünnephez tartozik, mint az a májusi napfény, amely kilencven év előtt csillogtatta az ország napjait.

Kina sorsa

a kínai nép akaratától egyre függetlenebb játékszerré lett a kínai tábornok kezében. Csang-Cso-Lin tábornok, Mandzsuria kormányzójának államsinnye nem sikerült. Csang-Cso-Lin, aki hárserejét, az erőteljesen megszervezett Mandzsuriára és a Mandzsuriával határos tartományokra támaszkodva, egyre sulyosabb faktorrá lett Kina életében, elérkezettnek látta az időt, hogy véget vessen a pekingi árnyékkormány tehetetlen vegetálásának, és véget vessen a Juan-Si-Kai többi tábornoka által gyakorolt hatalomnak Japán támogatásával tehát elindult Peking felé és csakugyan megszállotta a menyei birodalom fővárosát, de Hu-Nan és Tu-Nan kormányzója, Wu-Pei-Fu tábornok, segítségére sietett a kínai kormányk és csapatai élén, hosszabb küzdelem után, legyőzte Csang-Cso-Lin hadseregét. Csang-Cso-Lin kénytelen volt Mandzsuriába visszavonulni, nyomon követve Wu-Pei-Fu csapataitól és Pekingben a Csang-Cso-Lin által ki-nevezett minisztereket fölvaltotta a Wu-Pei-Fu által kiküldött miniszterek.

NEHEZ volna eldönteni, hogy ez a fordulat használ-e Kínának, vagy pedig árt. Csang-Cso-Lin elsősorban üzletember, úgy mint Wu-Pei-Fu tábornok, aki hajlandó lemondani a mandzsuri kormányzó üldözéséről és hajlandó őt meghagyni Mandzsuria élén, ha Csang-Cso-Lin megtéríti neki a háború által okozott költségeket. Wu-Pei-Fu tábornoknak ugyanugy nagy érdekeltségei vannak az angol, az amerikai és a francia tőke közp-kínai vállalatainál, mint Csang-Cso-Lin-nak az észak-kínai nagy gazdasági vállalatoknál. Csang-Cso-Lin politikai hitvallása szerint az abszolútizmus embere, aki nem akar tudni parlamentáris kormányzásról és saját tetszése szerint intézte volna Kina sorsát, ha csakugyan kezébe kerül az egész birodalom. Viszont a mandzsuri kormányzóról még ellenfelei is elismerték a kivételes szervezőképességet, amely által Csang-Cso-Lin rendet tudott volna teremteni Kínában és biztosítani tudta volna a gazdasági fejlődés feltételeit az egész birodalomban.

Amerika

A Nemzeti Ódából, 1874. július 4.

BAYARD TAYLOR.

A "Vasárnap" számára angolból fordította:
ZOLTAN VILMOS.

Mit bülssek magam, mártírok vére
Előrelátó, augszt:
A századok óhaja hosta léte,
Süülő a dicő halott,
S a hit, hogy élni a virulni fog!
És venni rajt' erőt
Sem lánc, mely tépte őt,
Sem rabóság szögyene nem tudott!
Alakján a arcán ottmaradt
A puritán vasait s akarat,
A lovak becsület, hügenő-kellem,
A quaker-vallotta hit és szellem,
S Holland vasszöveve fájának erője.
— Mily bülső a teljes egyvág lett belőle...
Az országokból, melyekből felépült,
Csak azt vett el, mi bőven megtértült:
Jogot mi meg nem áll,
Hitet, mit táplál a lélek,
Levegőt annak, ki harcra kiáll
S teret független működésnek!
Elvesz, de visszatart mindent egy anél,
Mint a tengor is újra erőre valik —
És öszgyűjti termésé javát,
Mit faj és vallás üldözöttje át.
A Rajna mentén áll Germánia;
Irbonja a régi napfényt állja;
Frankhonjának még tart isteni álma;
Fenyőt ácsol Norvégia;
Olaszhona karját nyugatnak kitarja
És köztük széles alapon
All tölgyeslád lelke Angliának,
Még barátságban gazdagon,
Mint mikor a szigetről ment világnak!
És fohéren izzó tüszében
Egy fajta lez, mi sok volt régen,
Egy nyelv egyesít itt népeket,
Ellenségéből itt csak barát lehet;
S ha dicőseég volt a szó: római vagyok,
Itt EMBERNEK lenni még nagyobb!

Thalbot "Americanization" című könyvében található az eredeti.

küldszék dr. Wirthet és dr. Siebenpfeiffert felmentette. Így hatóság ellen elkövetett sértés címén a büntető-törvénysszék elé kerültek a szónokok és ez két-kétesztendő fogságra ítélte őket. Erélyes rendszabályokkal idejkorán leküzdött nagy veszedelem gyanán szerepelt azontul védeke a hambachi majális, mint olyan népmozgalom, amelyből Németország júliusi forradalma támadhatott volna. Hambach jó ütőkártya volt Metternich számára a német kormány liberális hajlandóságaival szemben és így akaratlanul a Metternich-rendszert erősítették meg azok, akik megszervezték a tüntetést a Metternich-rendszer ellen. De azért

A báránys kép

A BÁRÁNYKAS kép. Palika látta a kis Jézusra nézett és nemán, a tekintetével elmesélte neki bánatát. A kis Jézus pedig tovább is csak mosolygott titokzatosan és édesdeden és Pali megértette, mit mond neki a néma kép.
Volt boldogult édes apjának egy öreg barátja, nagyon gazdag és szenvedelmes képűjűtő. Kenggett pénzt adott ki régi képekért, Pali sokszor hallott erről. A báránys kép mentő gondolatot sugallt Palinak, olyant, hogy összeszorult tőle szegény, agyongyötört szíve. Anyjára nézett, aki sűrűs közben elaludt az ágyban és kiosont a szobából. Futva ment a képűjűtő bácsi lakására. Li-hegve állt meg a küszöbön és a diszes libériás inas alig akarta beengedni. Elmondta a gazdag urnak, hogy nekik van-

szinte tündökölt az egész kép és színek és a lélek szépségében. A gazdag ur elragadtatva kiáltott föl:
— Hiszen ez a kép műremek! Vagyott ér! Micsoda színek és vonalak és mennyi bensőség árad róla! Köszönöm, fiacskám, hogy ide vezetted! Asszonyom, — fordult Pali bámuló édes anyjához, — nem használom ki nehéz anyagi blyzetüket, annyi öszszgett kínáló a képet, amennyire becsülöm: hatvan ezer koronát. Elfogadja?
Hogy elfogadja-e? Szegény asszony oda volt a boldogságtól. A báránys kép Jézuska pedig rámosolygott búsuk hely Palira, de olyan szomorú volt most a mosolygása. És a bárányska keservesen beégett:

— Ami ócska holmija van, zárbársúnak sem kellene. — Semmi! — kiáltott a szivtelen ember és kegyetlen szemében haragosan égett. A ház-mester megértett.
— Mégis, van egy képük, nagyon szép, de nem tudnak megválni tőle.
— Egy kép! — felébredt képűjűtő szenvedelmé és elment a szegény asszony lakására. Alkonyodott már, a sötét konyhában füstös kis lámpa égett. A szegény asszony remegve állt ott a félelmes házi-mester előtt. Nem tudta, mit akar. Az ur belépett az alkonyi fénybe boruló szobába és ott — ott térdelt egy hálf-köntösös füu egy kép előtt és arról a képről a bárányska kis Jézus mosolygott le titokzatosan, édesen és megbocsátóan. És akkor eltűnt a szívből a kevelység, újra azzá az ártatlan, puha lélekkelé, amelyben volt gyermekkorában és rábízta magát a félelmes Jézusra, hogy vessze őt a jószágok és szeretetnek örök forrásához.
KESZTESY JÁNOSÉ.

A nyári iskolában

Lusta Laci nem tanult jól s hogy mégis felsőbb osztályba jusson, Summer Schoolba íratta be apja, most ide jár, ahelyett, hogy reggeltől estig lapdássa, furdene, almát esze, halászna. Jövőre majd jobban tanul. Ez neki a legjobb lecke.

egy gyönyörű képük, a leggyönyörűbb a világon. Eddig nem váltak volna meg tőle semmiért sem, de most éheznek és édes anyja beteg.
A gazdag ur jószívű érdeklődéssel hallgatta, előhozatta autómobilját és rögtön elment Palival a kép megvizsgálására. A bárányska kis Jézus mosolygva nézett rájuk és a boldogulón beözönlő napfényben

KIS TÁNCOSNÓ

Reinits Franciska.

Walter H. Cook clevelandi tánciskolájának egyik legkiválóbb tanítványát, Reinits Franciskát mutatom be kis olvasóimnak. Ez a bajor leánya magyar szülők gyermeke. Édesapja, Reinits Dezső meghalt már, most édesanyja egyetlen bűnkésége az a kis táncosnó. Reinits Franciska az iskolai sikert aratott a múlt héten tartott vizsgaünnepélyen, amely sok száz főnyi közönség előtt a Masonic Auditoriumban zajlott le. Az volt az általános vélemény, hogy az iskola összes növendékei közt Reinits Franciska táncol legszépen, legművésziebben. Sok estélyre, mozisziinházban és egyébbb való fellépésre szerződött már a kis táncosnó.

AZ ELLOPOTT GYÉMÁNTTŰ

Irta August Vollmer

Hungarian Copyright, Szabadság, 1922.

Egy detektív elbeszélése működése egyik legérdekesebb eseményéről. — Amikor a valóság érdekesebb a fantáziánál. — Ötven diákleány gyanuja az egyik társnővel szemben. — A college leggyönyörűbb nője a tolvaj. — A sziv-vizsgáló szerkezet s csodálatos eredményei.

mert immár nem érezte magát ellenségeitől körülveve. Kedvesen, bizalomgerjesztően rám mosolygott s így felelt:

— A tolvajlásról beszél? — Igen, hallottam, hogy több lánynak elveszett valamije. En nem vesztettem el semmit.

— Arról hallott-e, hogy valakit lopással vádolnak?

— Engem vádolnak vele — volt a nyugódt válasz.

Amikor a lányok kimentek a szobából, odafordultam Mrs. Brockhoz.

— Asszonyom — mondtam — ha megengedi, ezt az ötven leányt a rendőrségen fogjuk kihallgatni.

— Mit? — szipóztott Mrs. Brock — a rendőrségen? Ez a hír megbesztelenítene az intézetünket.

Nyilvánvaló, hogy Marjorie Small a tolvaj. Nem tudja, hogy tanítványaink javarésze előkelő és gazdag emberek a gyermeke. Csak nem gondolja, hogy ilyen kihallgatásba én beleegyezek?

— En kitudom, hogy ki a bűnos, ha Ön hajlandó velem kooperálni. Néhány óra leforgása alatt meglesz a tettes.

— Mit ajánl tulajdonképpen?

— A rendőrségen egy felszerelésünkkel megállapítjuk a szívük dobogását a kihallgatás alatt s ez a módszer feltétlenül kideríti majd a tettest.

Mrs. Brock előbb hízott, hámozott, végre belemert a proposícióba. Dr. Larsen is szót a lányokhoz, akik még aznap elmentek a Berkeley rendőrházra. Mindgyöknek jó volt az illata, vasárnapi módra voltak kiöltözve, tetszett nekik a "heee".

Marjorie Small mindennapi ruhájában érkezett a rendőrházra.

A vizsgálat megindult. A lányok sorjában jöttek be egymás után. Elsőnek Miss Small jött a terembe. Dr. Larsen megmagyarázta a szerkezet működését, erre a leány leült egy karrészkébe, a szerkezetet összekapcsolták a testével s mialatt Miss Small beszélt, a szerkezetből kifutó szalagon vonalok rajzolódtak ki. Sok kérdés után végre azt a kérdést intéztem hozzá:

— Ön lopta el a gyémánttűt?

— Nem — volt a csendes válasz.

A szalagon kirajzolt vonalakból meg lehetett állapítani azt, hogy a sziv rendes dobogásában alig állott be változás.

— Ön hazudik — formáztam rá.

— Nem hazudok — volt a felelet.

A vonalak kis-megélenkülték, de szemmel láthatólag azért, mert a kérdésem határozottságától ijedt meg a leány.

Erre vége volt ennek a kihallgatásnak. Több lány nyúl hasonló módon kísérletet tünk.

végre bejött Georgia Long. Gyönyörű volt. Úgy nézett rám, mintha belém szeretett volna. Volt valami maekaszteri simaság minden mozdulatában. De gyönyörű volt. A szerkezet megmagyarázása után a tuatkérdések föltevésére került a sor, majd azt mondtam:

— Miss Long, ön a tolvaj.

A szalagon valóságosan kiképzett vettek végre a vonalak. A lány elpirult, szemét lesütötte, egy pillanattal nem szót semmit. Erre megragadtam az alkalmat s erősből hangon így szóltam:

— Ne tagadja.

— Nem igaz — mondta a leány.

— Hazudik! — formáztam rá.

— Arca hálsápadt lett. Egy pillanattal mozdulatlanul állt. A mosoly eltűnt az arcáról. Alig észrevehetően felém hajolt, fogát összeszorította, mintha csak az lett volna a szándéka, hogy több érelmet ne árulja el.

Már biztos voltam benne, hogy ő a tolvaj. Amikor a leány lelépett a székről, ujjai a kezében ért. Finoman végigsusztatta az ujjait a kezében. S könyörögve nézett rám. Majd azt mondta:

— Mi az ítélet?

Nem szóltam semmit.

(Folytatás a 10. oldalon.)

ÖTVEN diákleány közül vajjon ki lopta el a gyémánttűt? Ennek a feladatnak a megoldása várt rám s bármennyire kínos volt is, a hivatásom megkövetelte, hogy utánajárjak a dolognak. Nemesak azt követelte meg tőlem, hogy utánajárjak az ügynek, hanem azt is, hogy szigorúan, lelkiismeretesen vegyem a dolgot s ne legyek tekintettel arra, hogy esetleg érzékeny és tapasztalatlan leányok szívét megbántom.

A feladat nem volt könnyű. A tipikus kriminalista alkalmasságát vakarta volna a fejét s végül is kénytelen lett volna megelégedni azzal a megállapítással, hogy ebben az esetben haszontalan minden igyekekvés. En azonban azzal biztattam magam, hogy olyan detektív vagyok, aki tudja a pályáját s aki ötven diákleánytól sem ijedek meg. Ötven diákleány, kedvesek, hangosak, beszédesek, flapperék s az ötven diákleány sorában kikutatni annak a személyt, aki csakugyan ellopta egyik társnője gyémánttűjét. Kitudom, ha török, ha szakad, fogadkozom s befoglom a munkámba.

A diákleányok gyanuja egy bizonyos lányra esett. Olyannyira, hogy biztos bűnösnek tekintették. De nemesak ő, hanem annak a college-internátusnak a vezetője is, akinek a leányok "erkölcsére" vigyáznia kellett. Mind megegyeztek abban, egyik tétovázva, a másik határozottan, hogy a lopást csakis Marjorie Small követhette el.

Amikor ezt a nevelőintézetet, megbízatásomhoz híven, fölkerestem, megtudtam, hogy a lopással vádolt leány rendkívül népszerű. Nem azért, mint ha valaha is valami olyasféléget elkövetett volna, ami összejutkozást jelent a büntetőtörvénykönyvvel, hanem mert ő volt a legszorgalmasabb diákleány s a tanulásra nagyobb súlyt helyezett, mint a szórakozásra. Az e fajta típusú a kollégák és a kollégánok rendszeren nem szeretik. Az a leány, akitől a gyémánttűt ellopták s akit nevezünk el Clara Hopenuk, csinos, kedves, bájosan mosolygó természetű volt, akin azonban meglátszott, hogy akkor sem gondolkodnak, ha ezért külön gyémánttűvel ajándékoznák meg. Elvégre a gyémánttűt úgy kapta ajándékba kedves papájától vagy mamájától, vagy valamely más kedves embertől, hogy ezért semmiféle munkával, — meg gondolatlanul se kellett magát megérintenie.

Az a körülmény, hogy az internátus vezetője, Mrs. Kummeline Brock ugyancsak a legnagyobb meggyőződéssel azt hangozta, hogy a tolvaj senki más nem lehet, mint Marjorie Small, még inkább fölkellette a diákleányokban azt a kedvet, hogy a szerencsétlen szorgalmas teremtést a tolvajlással vádolják. Az internátus vezetője annyira biztos volt Marjorie Small bűnösségében, hogy kénytelen voltam a bizalmamba vonni Dr. J. A. Larson, az egyetem filozófiai departmájának a vezetőjét, aki nagy tekintélynek örvendett a diákleányok előtt is. Az ő közvetítésével, aki tárgyilagosságra intette a lányokat, valamiképpen mégis megkönnyebbült a munkám.

Mrs. Brock azt kívánta, amikor a vizsgálat megindítottam, hogy először halgassam ki a tolvajlással vádolt Marjorie Smallt. En azonban ragaszkodtam ahhoz, hogy először Clara Hopet, azt a diákleányt halgassam ki, akitől a gyémánttűt ellopták. Amnyit mondtott, hogy a gyémánttű szobájában a piperezálaton hevert s amikor visszatért a szobába, nyoma veszett. Ő biztosra veszi, hogy a tolvaj csakis Marjorie Small lehetett.

— Miből gondolja? — kérdeztem.

A kérdés váratlanul érthette, mert a lány elpirult, aztán vállvonogatta csak ennyit mondtott:

— Nem tudnám megmondani, hogy miért, de mégis azt hiszem, hogy Marjorie Small volt a tolvaj.

Már láttam, hogy mennyire dolgozik az előtérben a lányban. Aztán a többi lányt hallgattam ki. Az egyiket nevezik el Miss Ashnak.

— Marjorie Small szobája mellett van az én szobám — mondta Miss Ash. — Marjorie különös leány. Senkivel sem frintkezik barátságosan. Folyton tanul. Különös leány.

— Mivel tudja igazolni azt a foltévést, hogy Marjorie Small lopta el a gyémánttűt?

Miss Ash elpirult.

— Csak gondolom. De mégis! A minap azt mondta nekem, hogy egy pennyre sínes, holott nagyon kellene neki pénz.

— Aha! — ragyogott fel Mrs. Brock szeme — hallotta? Hát most már csak elhiszi, hogy Marjorie Small a tolvaj!

Azután Georgia Long kihallgatására került a sor. Georgia Long volt a college szépe. Valóban gyönyörű teremtés volt. Modern Vénus. Dus szöke, haj, finoman ivelt szemöldök, mély, meleg kék szem s mozdulatai ritmikusak. Amikor Mrs. Brock bemutatatta őt, valóságos látszott rajta, hogy büszke erre a diákleányra.

— Nem tudok az egész ügyről semmit — mondta a leány. Hangja puha volt, behéző.

LEÁNYOKNAK

VIDÁM PILLANATOK

TIN DE SIACLE.
— Megengedik az urak, hogy az asztalukhoz üljek?
— Bocsnatot kérünk, ez a férfiszoba — a dohányzó a ház tulsó oldalán van!

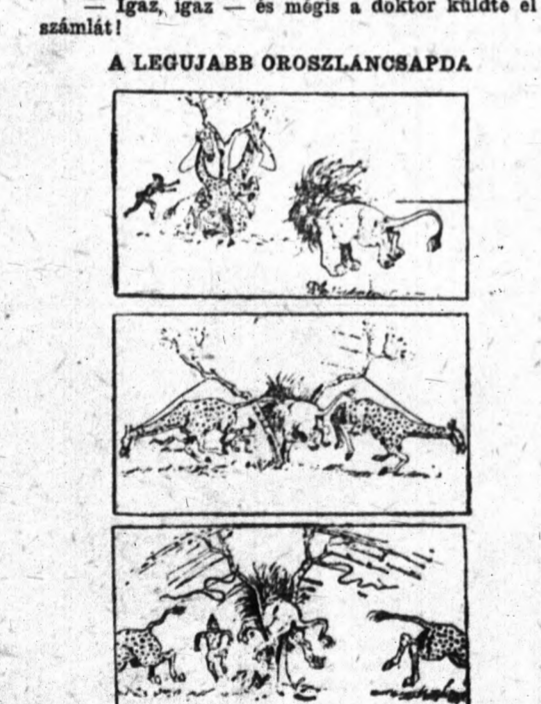
REZIGNACIO.
— Hígyje el, nem a doktor segített önnek! A gondviselés vette magát oltalmába!
— Igaz, igaz — és mégis a doktor kitudta el a számlát!

MINDIG SZAKSZERU.
Tanár: Ez már mégis nagyon sokáig tart — számításom szerint már lent kellene lennem!
— A kereskedő panaszkodik a barátjának:
— Borzasztó, mennyi pénz kell a felségemnek.
— Ne beszélj!
— Reggel, amikor elmegyek otthonról, pénz kér, délben, amikor ebédelünk, pénz kér, este, ha hazajövök, pénz kér.
— És mire költi ezt a rengeteg pénzt?
— Honnan tudjam? Hát adok neki!

RIPOST.
— Mondja csak bácsi, a maga ökrei soha sem zabannak a hegyről?
— Azok nem olyan ökrök, mint a turisták, azok tudják hogy hol, milyen uton járjanak!

A LEGUJABB OROSZLANCSAPDA.
Jeritza Máriának, a világhírű énekesnőnek, akinek mostanában igazán amerikai méretű sikere volt Amerikában, new york-i tartózkodása alatt egy post-restant levele érkezett.
Mikor megjelent a postán, a hivatalnok így szólt hozzá:
Tessék okirattal igazolni a személyazonosságát.
— Nines nálam semmiféle okirat...
— Akkor tessék két megbízható tanut hozni!
— Kérem, én Jeritza Mária vagyok, — mondta a világhírű művésznő, akinek most már művészi hírságát is sértette, hogy a hivatalnok nem ismeri őt.
— Sajnálom, — mondta a pedáns postás, — kérek valami személyazonossági bizonyítékot.
Jeritza dühbe jött, egy pillanattal gondolkodott, aztán elkezdte énekelni ott a postahivatalban a Tosca nagy áriáját.
Mikor az áriának vége volt, a hivatalnok meghajolt és kiadta a levelet.

NEM JON ZAVARBA.
— Ez a szerezés nem lehet valódi, hiszen tele van fehér foltokkal!
— Mert a kultura már lenyalta!

GYANUS!
Vendég: Mondja csak vendéglős ur, még sokáig kell a beef-steakra várni!
Vendéglős: (kitekint az ablakon): Már utban van!

A más szeme

AKIS BARNA. életvi Nyugtalannal megmozdult. — Azt nem tudom, — felelte lassan. — De én szerettem az urat... Megfogta a Szalányiné kezét, akiknek a szája körül komoly vonás húzódott meg. — Hozzám bizalmasabb lehetnél, — szöjt melegen. Megölelte a komolyan maga elé bámuló szép szőke asszonyt. — Nos, beszélj. Nekünk szükségünk van az egymás iránti gyöngédségre, bizalomra. Mind a ketten elmutunk harmincevesek s kezdjük az élet megértését. Látom, hogy megváltottál egy idő óta. Valamit magadban fordasz. Hát valami. Talán szenvedsz. Hát beszélj. Szalányiné? Szalányiné elpirult. Megrögzödé nézett a másikkra. — Hogy érted ezt? En az uramat szeretem. — A barna hirtelen fölpillantott a Szalányiné arcára. — Tudom, hogy jó ideig nagyon tiszteltél Szalányinének. Szerelmes volt beléd. Hiába rázod a fejed tagadól. Szeretted. Mindig csak rólad beszélt. Megvalom, hogy néha sértett is az a rajongás, ahogy rólad beszélt. Végre én is asszony vagyok. Fölfeledezte minden rejtett szépségét. Kibontogatta, kiszinezte a jellemének, az egyéniségének minden vonását. És az urad előtt is dicsegt. Már maga sem vette észre, hogy minden szava csak hódolat volt neked. Az urad nekem egyszer sugárzó arcra, meleg szavakkal mondta el, hogy ha Szalányinével együtt vannak, mindig csak rólad... beszélnek. Csak te vagy a téma. És az uradnak olyan végtelenül jól esett, hogy a Szalányiné dicsegt szavai ímeteltette. Szalányiné fölállt. Az arcán égett. Nyugtalannal simította végig a homlokát. — Ezt már én is tudom — felelte lassan — de elég későn tudtam meg. A mi diplomaciánk csak a harminc éven túl kezdődik. Addig öntudatlanul hódítottunk. Addig öntudatlanul hódítottunk. Csak amikor gondolkodni kezdünk a hervadás felől, jut eszünkbe, hogy a szépségünket fel kell fedeztetni, beszélni kell róla, ki kell aknázni. Szalányiné nekem körülbelül ezeltől egy évvel komolyan szerelmet vallott. Sokáig küzdött magával, de a végén mégis csak kimondata. Az uram nagyon szerettem, hogy most is szeretem. Perzse, nekünk, szerelmes asszonyoknak, elég maga a szerelem. Nekünk a szívünk-ből árad ki ez az érzés, a férfiaknak kívülről árad be a szívükbe. Tulajdonos gőgs voltam a szerelemben. Azt hittem, tartozom az én tisztaságomnak és az uramnak azzal, hogy az érintetlenségemet hűden, nyersen adjam tudtul. Kurtán, határozottan vissza utasítottam Szalányiné. Nagyon megbántam az őt, hogy nem voltam figyelmesebb, elnézőbb, emberibb Szalányinéhez. Szünetese-ket okostam neki, holott ő nekem csak örömet okozott. Az ő okos-sága, finom érzélmessége, kifejező-képességének gazdagsága beugró-roszt az én alakomat. Szalányiné beszélt s az uram hallgatott. Igen. Igen. A visszautasításom-ban lehetett volna egy kis halo-vány reményesség. Gyöngédebb-nek kellett volna lennem. — Hova vezetett volna ez? — kérdezte a barna asszony. — A másik szeme megrebzent.

Az utolsó muzsika

AHÜVÖSVÖLGYI villa-mosról az utolsó állomásmán egy fiatal pár szállt le. A férfi talán huszonkét éves volt. Még alig pelyhedzett a bajusza. A félénk, szürkés-kék szemében valami gyáván megbújó, fájdalmas tűz aludt. Az arc sápadt, hosszúság volt, a teste sovány. Csikok nyári ruha volt rajta, a minék a nadrágra összeszűro-godott a sok mosástól. A kabátja ujjja is szük és rövid volt. A leány kicsi, telt idomu. Az arcán elég csinos. A szemén látszott, hogy sokat sirt. Még a mosoly-gása is fájdalomba mosódott. A leány belekapkodott a le-gény karjába. A legény ránézett a leány arcára s remegő hangon szöjt: — Itt vagyunk, Mariaka, merre meajunk? Talán itt föl a lép-csön és be az erdőbe? A leány hirtelen meghökkenve simult hozzá a legényhez, s hal-kann, megadón mondta: — Mindegy Lajos... Ahogy maga akarja. Lassan fölmentek a kölépésőn s egyszerre előtűk ásitott az er-dő. Késő délután volt, az égen, az erdő fölött rózsaszínű felhő-szöveg volt. A leány szeme hirtelen nedves lett. A legény rá-rá pi-silantott a leány arcára, egyszerre hirtelen elkapta a leány kezét s megszorította. A leány a legény-vállához nyomta a fejét s lassan sirdogálva mondta: — Lajos... Lajos... és még boldog is vagyok ha maga... (Folyt. a 11. oldalán.)

Szerelmem szerelem nélkül

Irtá: Székely József (Folyt. a 6. oldalról)

lott egy percig. Előtte az álmait vitték el végtelen hosszúságu vo-natok. Kábult volt, mintha sir-ások varnák a lelkét lapátjukkal. — Beszélj, ki mondtad? — Hogy én ne láthassam soha... — Meghalt, — suttogta a fes-télyes. Végre felszánt a fiú. — Mond meg legalább most, ki volt. — Nem. Éz jobb is így. A temető semmit nem adhat. Gábor körülhálózta és magába-ölelte s szomorúgán. Ráfonta karját arcára, szemére. Szsakát sirtvárszított lámpája mellett. Uj-ra elővette a köhögés, beteg, vé-kony testét újra lázas kábúlások-képességének gazdagsága beugró-roszt az én alakomat. Szalányiné beszélt s az uram hallgatott. Igen. Igen. A visszautasításom-ban lehetett volna egy kis halo-vány reményesség. Gyöngédebb-nek kellett volna lennem. — Hova vezetett volna ez? — kérdezte a barna asszony. — A másik szeme megrebzent.

A clevelandi baseballvilág vesztesége

James C. Dunn-nak, a híres cleve-landi "Indians"-csapat tulaj-donosának a halála súlyos csapás a baseball sportra. — "Sunny Jim" népszerűsége.

Bár lovában született, teljesen clevelandi lett az érzésében. Számtalan esetben, különösen az első években lett volna alkalma megválni a csapatól, mely bizony nem egy-izben nagy gondokat okozott neki, sőt még közebb is nem egyszer ki-náltak neki nagyszerű pozíciókat, de mi lett volna akkor Clevelanddal!

A clevelandi baseball-csapat sorsa részére élet-kérdésvet s ezért küzdött, dolgozott, utazott és szervezett mindaddig, amíg álmait megvalósulni látta.

Rövid pár év alatt egy anyagilag a tönk sző-lén álló vállalatot anyagilag felvirágoztatni egy fényes üzleti siker volt, de minden anyagi siker-melleges volt előtte s minden vagyonánál többet ért előtte a "pennant".

Cleveland örömmámorban uszott, az emberek extázisban voltak, a legkomolyabb társadalmi-forumok is ünnepek s csak Jim volt nyugodt, csak ő őrizte meg a higgadságát s csak csende-sen mosolygott.

Ezért az állandó mosolygásért neveztek el Sunny Jimnek s ez a jelző egyformán illusztrálja a kedélyét és a karakterét is.

Ez év tavaszán kezdett betegeskedni s mint hozzátartozói állítják, február 19-én betege-dett meg, midőn Chicagoba utazott s utközben valami módon hűmegérzést kapott.

Bár állapota súlyos volt, de azért válsá-got nem vártak. A szállodabeli szobájában fe-küdt, de midőn a csapat megkezdte Dallásban a trainingját, már nem volt nyugta. Csatlako-zott hozzájuk s lement St. Louisba valami iz-letű ügyben, de az utazása végzettség vált. Hirtelen visszaesett s bár a lehető leggyorsab-ban visszatért Clevelandba, már a legfonto-sabb orvosi kezelést sem bírta megmennteni. Szívós természetű egy pár hétig ellen-tállt, de a körlehetetlen sors győzedelmekedet felette s pár nappal ezelőtt elhunyt.

Halála rendkívüli veszteség nemcsak a clevelandi, hanem egyuttal az egész baseball-sportra. Vonzó egyéniségét közvetlen baráti-köre, sport tevékenységét pedig az egész base-ball világ fogja nélkülözni.

Halálával a clevelandi team tulajdonjoga a feleségére szállt; de ezidőre már nem tudni, hogy ki fogja vezetni továbbra é az csapatot.

Bármilyen jó is az utódja, helyét nagyon nehéz lesz pótolni.

A játékosok talán soh'se, a nagyközönség pedig szintén nagyon nehezen fogja elfelejteni Sunny Jimet, ki az első pennant-ot szererte meg Clevelandnak.

Jim Dunnak a pályafutását, az ő base-ball szereplését különösen abból a szempont-ból kell magasra értékelnünk, amely szempont amerikai szempontnak nevezünk. Jim tipikus amerikai volt. Törhetetlen energiával, hatalmas szívósággal, nagyfokú becsület-séggel és óriási méretű jóakarattal párosulva.

Óriási szervező munkát végzett úgy az üzletek mint a baseball sportnak körében, mindazt azonban olyan komolyan, olyan jó humorral, olyan optimizmussal, amely egyik alapvonása a tipikus amerikai karakternek.

Es ebben a tipikus amerikai tulajonál fogva természetes a nagy hajlandósága a base-ball iránt. A baseballt nem tekintette üzlet-nek. Szimbolumnak tekintette. Az amerikai férfiaság, sportsmanship szimbolumának. Mint ilyen becsülte meg. Mínthogy pedig a ját-ék iránti részébe volt leginkább meg a ta-lentuma, a képessége, természetes, hogy ezen a téren vállalt szerepet.

Nem az tette boldoggá, hogy 1920-ban, a mikor a clevelandi csapat a baseball világbaj-nokságot megnyerte, ezzel óriási hasznot hoz-zott a baseball club pénztárának. Hanem boldoggá tette maga az a dicőség, hogy beválhatta Cleve-landnak tett ígérését és olyan csapatot adhatott a városnak, amely képes volt elnyerni a világbajnok-ságot.

A világbajnokság győztes csapatának a tagjai rendszerint a rákövetkező esztendőben olyan köve-telésekkel lépnek fel az alkalmozóikkal szemben, a melyek tulhajtottaknak mondhatók. A világbajnoki csapat tagjainak ubjólí leszerződése körül rend-szerint nagy zavarok szoktak bekövetkezni.

Amikor Jim Dunn csapata a világbajnokságot megnyerte, a tagok ubjólí leszerződése azonnal és minden rázkódás, minden vita nélkül sikerült. A játékosok tisztában voltak a Jim Dunn egyéniség-vel. Tisztában voltak azzal, hogy igaz-érvű sports-man, aki a sportot szereti, nem pedig az azzal összekötött anyagi hasznot. Jól tudták azt, hogy méltányos követelés eléérése mála nem kell különösebb erő-feszítés. Ezért a clevelandi játékosok szinte vakon aláírták azt a szerződést, amelyet eléjük tett, mert tudták, hogy amit Jim Dunn tesz, az méltányos és igazságos.

Jim Dunn ember volt, amerikai volt, sports-man volt. Mindez a szó legmagasabb értelmé-ben.

A Clevelandi baseball sportkörök-nek, gyásza van. Az Indiansok club-házán félfárbócon leng a zászló je-lőül annak, hogy valaki eltávozott az élők sorából; valaki olyan, a kinek "valami" köze volt a klub-hoz; valaki olyan, aki minden tu-dását, energiáját a klubnak szen-deltte s aki képes volt a clevelandi baseball esz-patot az ismeretlenség homályából kiemelni s a világbajnokság döntőjéig elvinni s ez a valaki James C. Dunn az Indiansok főszervezője és tu-lajdonosa, vagy a hogy általánosságban ismerik Sunny Jim.

Hogy mikor és hol született Jim s hogy milyen job-ba volt, míg a baseball egén fel nem tűnt, azt rövid pár sorban el lehet mondani, de hogy mit csinált azóta, hogy kezébe vette a clevelandi base-ball klubot és hogy miképen csinálta azt, arról köteleték kellene írni.

Nagyszerű üzleti szentalitása, törhetetlen en-ergia, vasakarattal párosult végtelen ambíciója csodákat művelt s mindezen tulajdonságain kívül még legnevezetesebb volt szerény modoráról és kedélyes humoráról, mely tulajdonságai tették meg őt alapjában véve a "baseballvilág" egyik legnép-szerűbb alakjává.

James C. Dunn 1866 szeptember 11-én született a Marshalltowntól mintegy husz mér-földnyire fekvő kis St. Anthonyban, Iowa ál-lamban. Az elemi iskolák elvégzése után 14 éves korában Marshalltownba ment, ahol a First National Banknál nyert alkalmazást mint messenger boy.

Évek múlva már a Hawkeys Oil Co.-nál találjuk mint könyvelőt, majd az E. Shor-hill Co.-nál dolgozott, hol szoros barátságot kötött Henry Ansonnal, A. C. (Pop) Anson-nal, az ezévi tavaszon elhunyt kiváló baseball játékos édes apjával.

Ezen barátság fordulópontot képezett Dunn életében, mert alapjában véve Henry Ansonnak tulajdonítható az ő egész szereplé-se. Henry Anson volt az, aki felismerte Dunn-kiváló tulajdonságait s állandóan ösztökölt, hogy lépjen át a baseball-sport nagy jövővel bíztató, de rendkívül szövevényes üzleti vilá-gába s tekintettel arra, hogy Dunn szegény volt, előlegezte a szükséges befektetést, mely befektetések ellenében Dunn csak egyet-len biztosítottat nyújthatott: puritán becsü-le-t, de a mely épen elég volt s amely becsü-lethen még soha senki nem esaldott.

Evekkel később fordult a kocka s midőn Anson üzleti vállalkozásai a csőd szélére vit-ték, a már akkor vagyonos Dunn volt a legel-ső, aki teljes vagyonával Anson segítségére sietett s ilyenformán megmentette őt a bukástól.

Majd a szénüzet terén próbálkozott meg de esakhamar áttért a vasuti vállalkozás teré-re s megalapította az Elzey and Dunn céget, melyet később felváltott a Dunn and Keith; végül pedig a Dunn and McCarthy.

1888-ban rövid időre visszatért Marshall-townba, hol pályafutását megkezdte s meg-nöcsült, majd visszavért ismét Clevelandba, hol teljes erővel nekifekszik a vasuti vállala-tának.

1908-ban a Cleveland-Belt-Line-t építi s elhatározta, hogy mihelyt arra alkalom nyí-lik, megis valóstja a tervét.

Évekkel később kellett várakoznia, míg végül 1916-ban megjött az alkalom, midőn Charles Somer az Indians akkori tulajdonosa, clubjával együtt nagy pénzügyi válságba ju-tott s bár tizenöt éven keresztül vezet-te a klubot, kénytelen volt mégis klubját eladni.

Dunn egy pillanattal sem habozott. Miután a saját tőkéje nem volt elegendő, kénytelen volt régi Iowa állambeli barátaihoz fordulni segítség-ért, kiknek segítségével azután elő is teremtette a vételárat.

B. B. Johnson, az American League elnöke és Charles Comiskey, a White Sox tulajdonosa egyenkint 100,000 dollárt kölcsönöztek Dunnak, ki ezen összeg fedezetül részvényeket adott, fen-tartván magának a visszavásárlási jogot.

Dunn idővel vissza is vásárolta a részvénye-ket s ilyen módon ugyszólván kizárólagos tulaj-donos lett a Cleveland baseball csapatának, mely az ő keze alatt a legelső köze emelkedett.

Még midőn átvette a klubot, azt a merész-hangú kijelentést, illetve ígérte-tette, hogy há-trom éven belül az Indians a világbajnoksági dő-nzóft fog játszani s bár ezen ígérte-t a közbe-jött háború miatt nem tudta az ígért időn belül bevaltani, de azért végeredményben 1920-ban Cleveland csapata leverte Brooklyn-t, a világbaj-nokok sorába emelkedett s Dunn az óriási diadal-mórr közepette a mindenfelől feléje özmölő sze-rekenoráknak áradatában az ő egyszerű szerény-modorában híven azzal válaszolt: "csak az ígére-temet váltottam be".

A játékosok körülbelül szintén ilyen modor-ban nyilatkoztak: nyígmányuk kellett, mert Jim megígérte, mi nem hagyhatjuk eserben Jim-et. "Jim", mert ez volt az ő igazi neve, esodála-tosan tudta a magámi az ő embereit. Ha ő egyszer azt mondta, hogy "fiuk", ma győzni kell, mert

James C. Dunn

Irtá: Pásztor József

kezét. — Mariska, Mariska — susog-ta halkán. — Hát így kell ennek lenni, Mariska. A leány még jobban hozzám-simult a legényhez, s hal-kann, megadón mondta: — Mindegy Lajos... Ahogy maga akarja. Lassan fölmentek a kölépésőn s egyszerre előtűk ásitott az er-dő. Késő délután volt, az égen, az erdő fölött rózsaszínű felhő-szöveg volt. A leány szeme hirtelen nedves lett. A legény rá-rá pi-silantott a leány arcára, egyszerre hirtelen elkapta a leány kezét s megszorította. A leány a legény-vállához nyomta a fejét s lassan sirdogálva mondta: — Lajos... Lajos... és még boldog is vagyok ha maga... (Folyt. a 11. oldalán.)

ber egymástól. A diák más laká-sba költözött. Néha-néha, ha össze találkoztak, hidegen köszöntöttek egymást. A fiú sápadt volt, arc beesett, mesélték, hogy sokat köhög, az előadásokra rendetlenül járt. Eltelt egy év. Es egy esztendő alatt a bánat valahogy lesülköt a Gábor arcá-ról. Sokat sédült fiatal diákla-nyokkal. Sápát nézése, különös, bágyadtan figyelő szeme mindig bele tudott kábúlni egy lányba. Vasárnap délután volt. A festő egyedül, cél nélkül köszált a vá-rospan, az egetem épületénél egy lámpaoszlophoz támaszkodott. Néste a nyüzsgő áradatot, a ko-csikait, siető embereket. Hangok csengtek előtte, kancsások karol-tak belé, aztán siklottak tova. Egy pillanában Gábor alakját látta szemni maga előtt. Szőke lányal ment, néhány szó kalim-pált a fülebe, mit a fiú szomor-úan, lassan eljett az utó: — Tudja, esztendővel ezelőtt szerettem egy lányt...

Irtá: Székely József

mentessel, hogy igazságtalan vol-tam magával szemben. A férfi fészkelődött, hirtelen fölnezt az asszony szemébe, melyben valami bájos elszántság fénylett. — Igen, igen, — folytatta az asszony s az arcán egy kis pir-jelent meg. — Nem lehet közöm-ből előttünk, akit az urunk sze-ret. A férfiak érintkezése néha annyira tartalmas, hogy az erős hatással van reánk, asszonyokra. Így van. Ne nézzem rám olyan csodálkozva... Szóval azt akarom, hogy bocsásson meg nekem. A férfi szemében nyugtalan fény rebzent meg. — Hiszen ami a bocsánatot il-leti, talán nekem kellene kér-nem... — Hagyjuk ezt, Szalányiné. Szó-val nagyon szeretem, ha a régi szép idők újra föllevednének. Ha maga újra eljárná hozzánk. Várjon. Eppen jön az uram. Fölugrott. Az ura elé sietett. Valamit sugott a fülebe. Kedve-sen szöjt vissza Szalányinéhez: — Beszélgessek addig együtt, amíg bejövök. — Salányi kezét fogott Szalányé-nél. Csodálkozva, idegenkedve mérte végig. Egy kis fájdalom melegség rezgett a szavaiiban. — Te vagy? No ez igazán szép. Új le hát, kérlek. A feleségem mindjárt visszajön. Szalányiné leült. Körülnézett. — Egy kis színet után kérdezte: — Hogy vagy? Salányi erőteljesen mosoly-gott. — Megvagyunk. — Látom, a feleséged jó szin-

James C. Dunn

Irtá: Székely József

ber egymástól. A diák más laká-sba költözött. Néha-néha, ha össze találkoztak, hidegen köszöntöttek egymást. A fiú sápadt volt, arc beesett, mesélték, hogy sokat köhög, az előadásokra rendetlenül járt. Eltelt egy év. Es egy esztendő alatt a bánat valahogy lesülköt a Gábor arcá-ról. Sokat sédült fiatal diákla-nyokkal. Sápát nézése, különös, bágyadtan figyelő szeme mindig bele tudott kábúlni egy lányba. Vasárnap délután volt. A festő egyedül, cél nélkül köszált a vá-rospan, az egetem épületénél egy lámpaoszlophoz támaszkodott. Néste a nyüzsgő áradatot, a ko-csikait, siető embereket. Hangok csengtek előtte, kancsások karol-tak belé, aztán siklottak tova. Egy pillanában Gábor alakját látta szemni maga előtt. Szőke lányal ment, néhány szó kalim-pált a fülebe, mit a fiú szomor-úan, lassan eljett az utó: — Tudja, esztendővel ezelőtt szerettem egy lányt...

A VASARNAP NAGY HUMOROS OLDALA

Rajzolta: **Gene Byrnes**

NO. 146. SZ.

BUKÁS MINISZTEREK SOK. VI.

Az angol képviselői
telező eggyesületének
javaslatára

Bukás esetei

LONDON.
A szöveg folytatása a
tette a kötelező
latot, amely
biztonság iránti
véleményét

A képviselő
feltételül ma
ház folyosóján
röviden

A lordok ha
vazattal busz
állást foglalnak
palesztinai
álláspontjával
tény, hogy
ben a lordok
lényeges kör
ház a Lloyd
működésétől
helyezkedett
va'l. Logy L.
vezetőember
az angol köz
let, hogy es
het, hogy ö
Lloyd Geor
felei érzik, ho
ideje annak
gátat emelhe
nok további
kinttel arra
kormány
Lloyd Geor
és Genuában
alapján akar
ország meg
valószínű, ho
bukás. esete
sok maguktol
lani.

Lloyd Geor
vizik első
gol politik
terelőnek
fogalt áll
az ellens
kaspárti tag
akik azért
Lloyd Geor
gol munkás
kaadók ve
gácvá s ara
munkásokat.
adóktól dik
gadjak el.

A kormány
áll. Vagy
re tér a ha
a határozat
lemben, ho
beterjeszt
figyi bizto
vaslatot va
ház előtt f
dést. Mind
tatlanul re
zetben van
mánya.

Politikai
Lloyd Ge
ál ni, eme
Lloyd Geor
mond le, h
tette a lem
mehatároz
Lloyd Geor
képvisele
ni s a Lloyd
jövöt erre
a politikai
des fogja el

EMBERÖL
LELKESZ A
CHARLES
22. — Rev.
gát védte me
hogy a west
deputyt. A v
éjni, hogy a
az eskütek
ta el a Logy
munkásokkal
több, mint
ment át Blair
katerületre.
meg neki, ho
teknek elmo
kifejti, hogy
vezetlen mur
putik letart
egyik szállod
ként zár al
tiltották erről
hogy némely
szénföldök
fogalt állást.

Csintalan Peti Kalandjai

Tudok egy nagyszerű játéket, úgy hívják, hogy szobor-játék. Utánozni kell valakit, mint egy szobor, see? Aki eltalálja, kit utánoz valaki, az lesz a következő szobor.

Mutasd meg előbb, hogyan kell ezt játszani.

Nagyszerű játék. Én egyszer már játszottam. Senki se találta el, kit ábrázoltam.

En is játszhatok?

Hogyne. Ha te játszol, én nem játszom.

Nagyon erősen gondolkozom. Holnap háborúba kell mennem.

NAPOLEON!

Petinek igaza volt. Ez Napoleon volt. Most te jössz Peti.

Jaj, de nehezen dolgoztam tegnap, ötszáz indiánt kellett megölnöm, rettenetes nagy csata volt, most is melegen van, ha rá gondolkodom.

NICK CARTER

GENRIL CUSTER

DANIAL BOONE

COLUMBUS

DEAD EYE DICK

JESSE JAMES

DOCTOR COOK

TWO GUN PATSY

INDIAN BILL

És kalózkokkal is kell verekednem és törökökkel is és már fél halott vagyok, de még mindig harcolok...

LITTLE RED RIDING HOOD

Igaz, úgy van, Kovács Mariiska győzött.

Hazugság. Mindenki tudja, hogy Börharisnya nem harcolt az indiánokkal, mert ő is az volt.

Szerelmes Kovács Mariiskába, ez az egész.

Svindli, svindli, a legnagyobb svindli, szegény-játék magatokat.

Mariiska, egyáltalán ne hallgass rájuk. Mindegy, hogy mit beszélnek, te győztél és kész. Csibészek.

LOAFERS